

Πως και γιατί διογκώθηκε η Χρυσή Αυγή

του Γιώργου Καραμπελιά

Έχουμε αναφερθεί πάμπολλες φορές στους γενικούς πολιτικούς και πνευματικούς όρους που επέτρεψαν την άνοδο της Χ.Α. και γενικότερα στην καπηλεία του πατριωτισμού από την ακροδεξιά στη νεώτερη ελληνική πραγματικότητα. Ο πρώτος και κύριος είναι η εγκατάλειψη της εθνικής ταυτότητας από την αριστερά και την «κεντροαριστερά», ιδιαίτερα μετά το 1990, και η κυριαρχία του εθνομηδενισμού, που ήρθε να συναντήσει την παράδοση της εθνικής υποταγής της ελληνικής δεξιάς. Ο δεύτερος είναι η κουλτούρα της βίας την οποία προωθεί όλος ο σύγχρονος πολιτισμός (αρκεί να ανοίξει κανείς για λίγες ώρες την τηλεόρασή του) η αστυνομική καταστολή, αλλά και οι βίαιες, πρακτικές ενός τμήματος της άκρας αριστεράς και των αντιεξουσιαστών που εγκαθίδρυσαν ένα ορισμένο στυλ πολιτικού «διαλόγου», εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια, στέλνοντας ένα τμήμα της κοινωνίας και της νεολαίας στην αντίθετη κατεύθυνση. Μέσα από αυτή τη διττή πραγματικότητα, ανέκυψε, όταν συγκεντρώθηκαν οι κατάλληλες προϋποθέσεις, και το φαινόμενο της Χ.Α. Γράφαμε έναν χρόνο πριν:

Πώς και γιατί, σε μια χώρα στην οποία η ακροδεξιά είχε ταυτιστεί με την εθνοπροδοσία και τις παρακρατικές δραστηριότητες, ενώ αντίθετα η «δημοκρατική παράταξη» και η αριστερά με την εθνική ανεξαρτησία και τον αντιιμπεριαλισμό, κατόρθωσε ένα σχήμα, που προβάλλει ανοικτά τον Χίτλερ και τον Παπαδόπουλο, να μεταβληθεί σε υπερασπιστή της εθνικής ταυτότητας των Ελλήνων;!

Θα πρέπει να μας τα εξηγήσουν εκείνοι που, από το «η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες», πέρασαν στο «ευχαριστούμε τους Αμερικανούς» του Σημίτη και στη λυσσαλέα υπεράσπιση του σχεδίου Ανάν. Εκείνοι που, από τα αντάρτικα τραγούδια και τον Άρη Βελουχιώτη, πέρασαν στο «Αιγαίο που ανήκει στα ψάρια του» και στα «ανοικτά σύνορα» των αντιεξουσιαστών, της «επαναστατικής αριστεράς» και των οικολόγων.

Εδώ και είκοσι πέντε χρόνια τουλάχιστον, η κυρίαρχη αριστερή μιντιακή και ακαδημαϊκή κουλτούρα αγωνιζόταν να απομονώσει εκείνους που, όπως εμείς, επέμεναν στη σύνδεση των δημοκρατικών και επαναστατικών ιδεών και αξιών με την πραγματικότητα της χώρας.[] Και

επειδή οι ίδιοι είναι θύματα της μπαρόβιας δυτικοκεντρικής ιδεολογίας τους, δεν κατανοούν ότι, στην Ελλάδα, την απειλούμενη από τους δυτικούς τραπεζίτες και τον νεοθωμανισμό, το ζήτημα του πατριωτισμού δεν είναι δευτερεύον αλλά το κύριο αίτημα της κοινωνίας μας το δε μεταναστευτικό, σε μια χώρα των συνόρων, δεν αφορά απλώς στην καταπολέμηση των ρατσιστικών συνδρόμων, αλλά αποτελεί ζήτημα ζωής ή θανάτου. Κατά συνέπεια, την ώρα που καταρρέει το παγκοσμιοποιημένο καταναλωτικό μοντέλο, δύο λύσεις απομένουν. Είτε η αναβάπτιση της αριστεράς και της κεντροαριστεράς στην πατριωτική παράδοση, και η απολάκτιση του παρασιτικού ψευδοελευθεριακού μοντέλου, είτε η ενίσχυση των αυταρχικών ή και φασιστικών λύσεων και δυνάμεων.

Ένα από τα κυριότερα στοιχεία στα οποία αναφέρονται οι «δημοκράτες» μας είναι η συστηματική βία που ασκούν οι Νεαντερντάλιοι της Χ.Α. σε όλες τις εκδηλώσεις τους, από τις επιθέσεις στους αλλοδαπούς μικροπωλητές μέχρι τη θεαματική τηλεοπτική βία.

Είναι τουλάχιστον υποκρισία να μιλούν για βία και κουλτούρα της βίας, στην πολιτική και τον αθλητισμό, όλοι εκείνοι που καθημερινά προωθούν και επιβραβεύουν μια διάχυτη κοινωνική βία, την αδιάκριτη και συχνά ανεξέλεγκτη βία της αστυνομίας, την χωρίς τέλος βαρβαρότητα που χαρακτηρίζει τα ΜΜΕ, το διαδίκτυο, τα διαδικτυακά παιχνίδια. Όλα αυτά έχουν εθίσει την κοινωνία και τη νεολαία σε ένα καθολικό πρότυπο γενικευμένης βίας, η οποία έχει διαχυθεί στα γήπεδα και την πολιτική. Όλα τα κινηματογραφικά έργα και οι τηλεοπτικές σειρές, που απευθύνονται ιδιαίτερα στο νεανικό κοινό, είναι γεμάτα από σίριαλ κίλερ και βασανισμούς. Οι νεαροί αστυνομικοί της ομάδας Δίας, οι χούλιγκαν των γηπέδων και οι λάτρεις της χωρίς τέλος πολιτικής βίας εμπνέονται από τα ίδια πρότυπα, από την ίδια κουλτούρα μιας ανάλγητης κοινωνίας, συχνάζουν στα ίδια γυμναστήρια και ορχούνται με τις ίδιες ανελέητες και κραυγαλέες μουσικές.

Οι μνημονιακοί προσπαθούν να ταυτίσουν τη λεκτική ή και συμβολική αντιβία των διαδηλωτών με τη βία της Χ.Α. [] Η επίσημη αριστερά σωστά αποκρούει αυτές τις αιτιάσεις ως συκοφαντικές, αλλά κουκουλώνει ταυτόχρονα ένα υπαρκτό ζήτημα. Ότι δηλαδή, σε όλη τη διάρκεια της μεταπολίτευσης και κατεξοχήν από τη δεκαετία του '90 και μετά, εμφανίζονται ομάδες με αριστερό πρόσημο οι οποίες διαστρέφουν την αντίσταση των λαϊκών κινημάτων και ασκούν μόνιμα και συστηματικά μορφές βίας, ενισχύοντας τον συντηρητισμό ευρύτερων στρωμάτων και την ενδυνάμωση των κατασταλτικών μηχανισμών. [] Οι πρακτικές μιας ασυνάρτητης βίας έφτασαν στο απόγειό τους με τη μηδενιστική «επανάσταση» του 2008. Είμαστε οι μόνοι που είχαμε καταγγείλει τη δράση των ομάδων που κατέστρεφαν συστηματικά τράπεζες, καταστήματα και δημόσια κτίρια, με την ανοχή και την κάλυψη όχι μόνο του ΣΥΡΙΖΑ, αρχής γενομένης από τον Αλέκο Αλαβάνο, αλλά και του ΠΑΣΟΚ και των ΜΜΕ, που έβλεπαν τις «ταραχές» ως ευκαιρία για την ανατροπή της «κυβέρνησης της Δεξιάς». [] Τότε, τονίζαμε πως η μηδενιστική χρήση της βίας θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε άνοδο της ακροδεξιάς, όπως εξάλλου συνέβη και με την δολοφονική δράση τους στην Μαρφίν.[] Οι ευθύνες της αριστεράς λοιπόν είναι υπαρκτές, όχι γιατί δήθεν δημιούργησε το κίνημα των Αγανακτισμένων ή προώθησε τα «γιαουρτώματα». Αυτό εξάλλου δεν είναι αλήθεια, διότι το κίνημα των Αγανακτισμένων ούτε ξεκίνησε, ούτε εκφράστηκε από τα κόμματα της Αριστεράς, όπως γνωρίζουμε όσοι συμμετείχαμε σε αυτό. Οι ευθύνες της Αριστεράς βρίσκονται αλλού, στο ότι, επειδή την βόλευε πολιτικάντικα και κυρίως επειδή η βία αυτών των ομάδων ήταν ιδεολογικά ταυτισμένη με τον εθνομηδενισμό τους, και απέκλειε μόνο την πατριωτική αριστερά, την άφησαν να εξελιχθεί και να γιγαντωθεί. [Βλέπε Γ. Καραμπελιά, «[Οι Σπόνσορες της Χρυσής Αυγής](#)», Άρδην, τ. 90, Οκτώβρης 2012.]

Αυτοί οι γενικοί όροι περιγράφουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο αναπτύχθηκε η Χ.Α. Γιατί όμως μπόρεσε να αναπτυχθεί με τέτοια ταχύτητα, μέσα σε δύο χρόνια;

Αποτυχία των αγανακτισμένων και ανοχή στη Χ.Α.

Πρώτον, γιατί δεν υπήρξε μια δημοκρατική και πατριωτική αντιμνημονιακή κίνηση που να μπορεί να προσανατολίσει το πρωτόλειο και ακατέργαστο κύμα οργής που διαπέρασε την ελληνική κοινωνία, μετά τη συνωμοτική εφαρμογή του μνημονίου και των μέτρων λιτότητας από τον Παπανδρέου και την παρέα του. Κινήσεις όπως η «Σπίθα» αποδείχθηκαν ανίσχυρες και εν τέλει συνδεδεμένες με το παλιό πολιτικό και πνευματικό κατεστημένο, ώστε να μπορέσουν να εκφράσουν το παλιρροϊκό κύμα των αγανακτισμένων. Εξάλλου, όλοι οι τενόροι της αντιμνημονιακής αγανάκτησης της πρώτης περιόδου, στα κανάλια και τις πλατείες, δεν ξέφευγαν από τα πλαίσια μια λαϊκιστικής αγανάκτησης, σύμφωνα με την οποία αρκούσε η εκδίωξη των «προδοτών» από την εξουσία για να αναστηθεί ο προμνημονιακός παράδεισος του ελληνικού καταναλωτισμού. Αυτό το κλίμα δεν προετοίμαζε τις μάζες που, μετά από μια μακρά περίοδο αποπολιτικοποίησης, επανέρχονταν στην πολιτική για έναν μακρόχρονο και σκληρό αγώνα. Έτσι, μέσα στο κοχλάζον κύμα της αγανάκτησης, ανάμεσα σε πολλές ενδιαφέρουσες και ρηξικέλευθες προτάσεις για συνταγματική αναθεώρηση, κατάργηση της κομματοκρατίας, κ.λπ., κυκλοφορούσαν και πάρα πολλές αντιλήψεις για τον στρατό και την αστυνομία, που θα έπρεπε να «δέσει» τους επιόρκους και διεφθαρμένους πολιτικούς, και ανάλογου ύφους και ήθους «προβληματισμοί». Το γεγονός, εξάλλου, ότι η αριστερά είτε απείχε επιδεικτικά (ΚΚΕ) από το κίνημα των αγανακτισμένων, είτε προσπαθούσε να αντιπαραθέσει τις δικές της συγκεντρώσεις και αντιλήψεις (η «κάτω πλατεία» στο Σύνταγμα, σε αντιπαράθεση με την «πάνω»), άφηne τη συντριπτική πλειοψηφία αυτού του κόσμου έρμαιο στην προπαγάνδα και τις κραυγές επηρμένων κεφαλών, κοσμοσωτήρων και άλλων διαταραγμένων. Και οι μαγικές λύσεις ήταν έτοιμες στο τσεπάκι. Να δέσουμε τους πολιτικούς, να επιστρέψουμε στο εθνικό νόμισμα, και οι μέρες της αφθονίας θα επανέλθουν. Όλα θα μπορούσαν να συμβούν αν εμφανιζόταν, ως δια μαγείας, ένας χαρισματικός ηγέτης ή μια αποφασισμένη μειοψηφία. Το γεγονός ότι όλη η κατεστημένη διανόηση και τα ΜΜΕ είχαν εντελώς απαξιωθεί έστρεψε ένα μεγάλο κομμάτι αυτού του κόσμου προς αναζήτηση «ανώνυμων» σωτήρων. Ένα **ανώνυμο** πλήθος κατέληξε να αποζητά κάποιον «δικό» του, «**ανώνυμο**», για να τον εκφράσει. Και έτσι είδαμε διάφορα σχήματα να ανθούν, έστω και πρόσκαιρα, μέσα στη σούπα των αγανακτισμένων. Στην πρώτη φάση, αυτό δεν στρεφόταν προς ακροδεξιές οργανώσεις, αλλά αναζητούσε νέα οργανωτικά μορφώματα. Όταν όμως, με το πέρασμα του χρόνου, αποδείχτηκε πως αυτά ήταν ανίκανα να συγκροτηθούν οργανωτικά, και οι επίδοξοι μουσολινίσκοι δεν διέθεταν τον ανάλογο στρατό, στράφηκαν προς έναν υπαρκτό χιτλερίσκο, ο οποίος και διέθετε ένα πρόπλασμα ταγμάτων εφόδου και είχε αποδείξει την «αποτελεσματικότητά» του, στον Αγ. Παντελεήμονα ενάντια στους λαθρομετανάστες. Γι' αυτό, η Χ.Α. κατόρθωσε να κερδίσει μια πρώτη μαζική βάση και να εκμεταλλευτεί το κύμα αγανάκτησης της ελληνικής κοινωνίας.

Δεύτερον, σε αυτούς ήρθε να προστεθεί το κλασικό κομμάτι της παλιάς ακροδεξιάς, βασιλικών και χουντικών, διάχυτο στην ελληνική κοινωνία, που έβρισκε έστω και με διαφωνίες μία εκπροσώπηση, και το οποίο άνοιξε στη Χ.Α. τις πόρτες προς το δικαστικό σώμα, δικηγορικούς κύκλους, αξιωματικούς, απόστρατους και εν ενεργεία, και την έφερε πιο κοντά στους κύκλους της εξουσίας και της επίσημης δεξιάς. Εξ ου και η ώσμωση ανάμεσα στη Ν.Δ. και τη Χ.Α., εξ ου και η αποδυνάμωση του ΛΑ.ΟΣ. και η μεταπήδηση ψηφοφόρων και στελεχών προς αυτή.

Τρίτον. Το χειρότερο όμως απ' όλα ήταν η ανοχή και ενίοτε η συγκαταβατική αποδοχή της Χ.Α. από χώρους των αγανακτισμένων του «δημοκρατικού τόξου». Εδώ έθαλλαν και εν μέρει συνεχίζουν να θάλλουν οι απόψεις του τύπου «οι πραγματικοί φασίστες είναι οι τροϊκανοί και όχι η Χ.Α.», «οι επιθέσεις ενάντια στη Χ.Α. είναι αποπροσανατολιστικές και προβοκάτσια», η δε Χ.Α. είναι απλώς μια ακραία αντιμνημονιακή εκδοχή που αντανακλά την απουσία ή την «προδοσία της αριστεράς». Έτσι, πατώντας πάνω σε πραγματικά επιχειρήματα, όπως η ευθύνη της αριστεράς, έφθαναν να νομιμοποιούν τους χρυσανγίτες, οι οποίοι αποκτούσαν μια απήχηση που ξεπερνούσε τους κλασικούς ακροδεξιούς χώρους. Πόσες και πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει, μέσα στο χάος και τη σύγχυση των τελευταίων χρόνων, φωνές του τύπου «ο Θεοδωράκης να τα βρει με τον Μιχαλολιάκο», ενώ, παράλληλα, δημοκρατικοί δημοσιογράφοι θεωρούσαν «επιτυχία» να σπάσουν το εμπάργκο των «κατεστημένων» καναλιών και να πάρουν μία συνέντευξη από τον χιτλερίσκο.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, της παράκρουσης από τη μία και της ανοχής από την άλλη, που τροφοδοτούνταν καθημερινά από την καταβύθιση της ελληνικής κοινωνίας στα μνημονιακά τάρταρα, μπόρεσε να ανθήσει και αυτό το αποτρόπαιο μπουμπούκι.

Τα όρια της Χ.Α.

Σήμερα, μετά τη δολοφονία του **Παύλου Φύσσα**, η ναζιστική οργάνωση έχει μπει σε κρίση. Οι χρυσαυγίτες δεν μπόρεσαν να μεταβληθούν από τάγματα εφόδου σε πολιτικό κόμμα. Κι αυτό διότι, ακόμα και αν ήθελαν να διατηρούν τα τάγματα εφόδου τους, θα έπρεπε να τα διαχωρίσουν, τουλάχιστον εμφανώς, από το κόμμα. Αυτοί όμως επέμεναν να συμπεριφέρονται σαν ένα ναζιστικό γκρουπούσκουλο ακόμα και μέσα στη Βουλή και να οργανώνουν δολοφονικές επιθέσεις, σε άμεση διασύνδεση με την ηγεσία της οργάνωσής τους. Έτσι όμως απαγόρευαν σε όσους θα ήταν πρόθυμοι, είτε από ιδεολογία είτε από ομορτοουνισμό –και ήταν πολλοί–, να προσχωρήσουν. Η Χρυσή Αυγή απέπνεε υπερβολικά υπόκοσμο, φουσκωτούς, χούλιγκαν ώστε να επιτρέψει σε αξιοσέβαστους επιχειρηματίες, δικαστικούς και «διανοούμενους» να ταυτιστούν ανοιχτά μαζί της. Πράγμα που έχει να κάνει με την ίδια τη φύση της οργάνωσης. Η Χρυσή Αυγή είναι υποανάπτυκτη πνευματικά και πολιτιστικά και υπερανάπτυγμένη «μυϊκά». Επομένως, δεν μπορεί να δημιουργήσει ένα ρεύμα με διάρκεια. Υπό κανονικές συνθήκες, θα αποτελούσε τα τάγματα εφόδου ενός ακροδεξιού σχήματος και όχι αυτή καθεαυτή την πολιτική έκφραση του ακροδεξιού χώρου. Απλώς, στις συνθήκες της κρίσης, αναδείχτηκε στο προσκήνιο, χωρίς όμως να προλάβει, ή να μπορέσει, να μετασχηματιστεί. Διότι, βέβαια, ο Κιιάδας, ο Λαγός, ο Παναγιώταρος μπορούν έχουν ηγετικό ρόλο μόνο όσο το πνευματικό επίπεδο των μελών της οργάνωσης βρίσκεται στο ναδίρ. Οι «έξυπνοι» του χώρου «λιποτάκτησαν» και έγιναν υπουργοί της Ν.Δ., ενώ το ΛΑΟΣ συρρικνώθηκε, μετά την προσχώρησή του στο μνημονιακό στρατόπεδο! Και έτσι έμεινε μόνο ένα ναζιστικό γκρουπούσκουλο να εκπροσωπεί τον «χώρο» στο σύνολό του! Γι' αυτό και η κρίση ήταν αναπόφευκτη Και αυτό δεν το λέμε σήμερα μόνον, κατόπιν εορτής, αλλά γράφαμε πριν ένα χρόνο:

«... διότι, ακόμα, η Χ.Α. και η ακροδεξιά στην Ελλάδα δεν εκπροσωπεί ένα ιδεολογικό πολιτιστικό ρεύμα ικανό να αποτελέσει τον φορέα ενός πολιτικού φαινομένου με διάρκεια. [] ...δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο φασισμός είχε μαζί του διανοούμενους όπως τον Μαρινέτι και τον Ντ' Ανούντσιο στην Ιταλία, ο Χίτλερ τον Έζρα Πάουντ και τον Χάιντεγκερ, ο Φράνκο τον Σαλβατόρ Νταλί – ακόμα και ο πιο αδύνατος γαλλικός φασισμός, τον Σελίν και τον Μωράς. **Στην Ελλάδα ακόμα δεν έχει συμβεί κάτι τέτοιο παρά τις ευγενείς προσπάθειες των εθνομηδενιστών**». [Βλ. «Οι Σπόνσορες της Χρυσής Αυγής», ό.π.)

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι έχουμε λήξει με το φασιστικό-ναζιστικό φαινόμενο, διότι είναι δυνατό είτε να μετασχηματιστεί ένα τμήμα της Χρυσής Αυγής, είτε να εμφανιστεί νέος εκπρόσωπος του «χώρου», που να συνθέσει «δημιουργικά» την εμπειρία του ΛΑΟΣ και της Χρυσής Αυγής σε ένα νέο μόρφωμα. Και οι υποψήφιοι δεν λείπουν. Ενίοτε κυκλοφορούν και δίπλα μας.

Πάντως, με τον ένα ή άλλο τρόπο, η εποχή της μεγάλης θολούρας τελειώνει. Οι Έλληνες έχουν κατανοήσει πως δεν υπάρχουν ούτε μαγικές ούτε εύκολες διέξοδοι από την κρίση. Είμαστε υποχρεωμένοι να χτίσουμε ένα άλλο κράτος, μια άλλη οικονομία, έναν άλλο πολιτισμό. Και γι' αυτό δεν αρκούν οι μαγικές συνταγές και οι κάθε είδους σωτήρες. Χρειαζόμαστε σχέδιο, πρόταγμα και επιμονή, παράλληλα με την αταλάντευτη βούληση να σαρώσουμε ένα σάπιο και διεφθαρμένο σύστημα. Αυτή η βούληση εκφράστηκε με πολλούς τρόπους στην προηγούμενη περίοδο και πρέπει να την κρατήσουμε ως παρακαταθήκη. Και να βάλουμε δίπλα της το σχέδιο και τη γνώση, για να ορθώσουμε «έναν άλλο περήφανο πύργο απέναντί τους», όπως έλεγε ο ποιητής Μιχάλης Κατσαρός. Οι Έλληνες, εγκαταλελειμμένοι από τους κάθε είδους ταγούς τους, πλανήθηκαν και περιπλανήθηκαν όλα αυτά τα χρόνια σε δρόμους αδιέξοδους, ακόμα και επικίνδυνους. Είναι καιρός να ξαναρθούν στον τόπο τους, αφήνοντας πίσω τόσο τους εθνομηδενιστές όσο και τους ναζί, αντλώντας από την ακατάβλητη παράδοσή τους και προβάλλοντάς τη προς το μέλλον, σε αυτή την

τόσο αναμενόμενη σύνθεση, επί τέλους!

25.09.2013

Πηγή: [Περιοδικό Άρδην](#)